

Оштро Перце 2021/2022. – Бајке

Ученици петог разреда су у оквиру пројекта Оштро Перце писали бајке и приче и илустровали их. Представљамо најуспешније радове.

Белађо

Иза седам гора и седам планина, у једном селу, са својом мајком и седморицом браће, живео је дечак по имену Белађо. Сва деца у тој маленој кући, испуњеној љубављу и слогом била су вредна, добра и срећна. Белађо је био најмањи од све деце, како у својој кући, тако и у селу. Како су деца расла, растао је и он, али увек тако да својој браћи буде тек до струка. Мајка је бринула да му у кући све буде на дохват руке. Хоклице и јастуци су били свуда унаоколо како би он могао да се попне и уздигне и буде једнак са свим укућанима. Дани су протицали мирно и за њега је свет био лепо и пријатно место све док није кренуо у школу.

Иако је с нестрпљењем очекивао да и он постане ђак, Белађо се првих школских дана враћао из школе уплакан. Деца су га задиркивала, гледала чудно и називала необичним именима. Груба задиркивања постала су његова свакодневница, а безбрижни дани за Белађа су били прошлост. Мајка га је тешила и говорила да ће једног дана и он порастати, али му се тај дан чинио бескрајно далеко. Увече, када би легао у кревет, маштао би о дану када ће бити срећан и када ће сви желети са њим да се играју. Замишљао би како су сви мали, а он велики и тада би осећао неизмерну радост. Једне ноћи, одлучио је да се искраде и потражи некога ко ће желети да буде његов пријатељ.

Ходао је док није свануло. Иако је то био његов крај, предео му се некако чинио непознатим. Куће су биле необичних облика, а дрвеће је било разгранато и личило му је на канџе некакве птичурине. У даљини је угледао школу. Зидови су били испуцали и искривљени. Када је помислио да ту нема никога, у даљини је угледао групу дечака. Било их је деветорица. Шутирале су крпену, искрзану лопту. Знатижељно им је пришао. Изненадио се када му је један од дечака добацио лопту. Почели су да се играју. Нико није приметио да је он мали и Белађо је осетио неописиву радост. Игра је трајала док се лопта није распала, а онда су га дечаки упитали ко је и одакле долази. Стидљивим гласом је одговорио.

- Ја сам Белађо и долазим из суседног села. Да ли желите да се играте са мном?

- Немамо ми више времена за губљење! Имамо важнија посла! Морамо пуно тога да обавимо, иначе смо награбусили! - рекоше углас, помало узнемирено.

- Могу ли са вама? - упита Белађо.

- Надамо се да ћемо имати неке вајде од тебе. Ја сам Неро. Ако се добро покажеш, можемо да разговарамо - настави Неро, иначе највећи од њих и накези му се.

- Никад нисам имао оволико другова. Наравно да ћу све учинити! - Белађо усхићено одговори.

Ужурбано су кренули, а Белађо је скакутао за њима, не слутећи шта ће се догодити. Из даљине им је ишла у сусрет група деце. Помислио је да се сви они познају, али је убрзо на њиховим лицима препознао страх. Деца су почела да беже, а група дечака их је опколила тако да нису имали куд. Све више су им се приближавали, тако да су их на крају потпуно опколили.

- Шта имате данас да нам дате? - упита их Неро.

- Хајде, будите добри, знате да ми то носимо онима који су ништа немају - настави и неуверљиво се растужи.

Најмања девојчица је одмах из своје торбе извадила малу јабуку и два кекса, а остали су следили њен пример. Убрзо су напунили пуну торбу хране, узевши ужину од све деце, осим највећег од њих, који је одлучио да се супротстави:

- Не дајем вам више ни црвљиву јабуку! Месецима нам узимате ужину и књиге! Доста је било! - рече то и залете се у једног дечака из групе, тако јак да га је оборио.

- Хајде, кукавице!

Рекавши то, залете се у другог, па у трећег, а Белађо осети потребу да помогне својим новим друговима, помало збуњен ситуацијом у којој се нашао. Изненада искочи пред дечака и иако је био знатно мањи од њега, поче са њим да се рве. Рвали су се тако и надјачавали читавих пет минута када је Белађо осетио налет неописиве снаге.

Белађо је почео да расте. Најпре су му израсле руке, па ноге, шаке, па стопала, нос, па глава и уши. Нарастао је невероватном брзином и постао виши и већи од свих који су се ту затекли.

Нападнута деца су се убрзо разбежала, а Неро је поносно гледао у освојени плен. Пришао је Белађу и рекао му:

- Морам признати да сам те потценио! Можеш да наставиш са нама да се дружиш. Али знај да има много оних који би волели да су на твом месту.

Белађо збуњено климну главом у знак одобравања. Тог момента још мало је порастао. И сам изненађен новонасталом ситуацијом, Белађо је био пресрећан. Коначно га је неко прихватио и срећа му се коначно осмехнула. Чињеница да му се остварује највећа жеља дала му је подстицај да и даље слуша Нера и отима од других. Од сваког недеља Белађо је постајао све већи. Дани су пролазили, а Белађо се претворио у дечака чина који више није могао да прође ни кроз једна врата. Једног дана дечаки су га оставили без хране.

- Нема за тебе. Поједеш више него што нам донесеш. Само си нам донео невоље. Врати се тамо одакле си дошао - рече му Неро љутито - и не тражи нас више!

Повређен и одбачен, Белађо је почео да лута непознатим пределом. Ходао је читав дан када је наишао на огромну мрачну шуму. Почео је да дува јак, ледени ветар, који је фијукао и најављивао велико невреме. Морао је у шуми да потражи заклон. Све дубље је залазио у шуму, а невреме је било све јаче. Наишао је једну пећину која му се учинила као добар заклон. Међутим, заборавио је колико је велики, тако да је морао да се шћућури испред и чека. Громови су ударили, муње су севале, а Белађо је осетио страх. Одједном је схватио да је сам. Сетио се мајке и браће и помислио да су се можда забринули. Осетио је кривицу што је отишао. Поред тога, био је гладан и жедан. У близини је пронашао шумске јагоде, али оне су му само заварале глад. Помислио је да ће му можда животиње помоћи. Међутим, медвед кога је срео престашен је побегао у мрак, а исто се догодило и са јеленом и вуком. Белађо је био уплашен, уморан и сам. Утонуо је у сан. Следећег јутра пробудили су га зраци сунца и узнемирени цвркулт. Видео је птицу која се запетљала у велику мрежу. Пришао је да јој помогне и полако је отпетљао. Руке су му биле прекрупне, али је успео да је избави. Приметио је да је птици повређено крило. Међутим, није тиме желео да се оптерећује.

- Довољно је што сам је отпетљао. Морам да нађем пут до куће из ове недођије...

Птицу је оставио да лежи, а он је кренуо да тражи излаз из шуме. Ходао је сатима и када је коначно нашао излаз из шуме, нешто га је натерало да се врати. Није могао да престане да мисли на повређену птицу. Једва ју је пронашао како лежи изнемогла. Кренуо је да тражи воду и нешто што би јој дало снагу. Наишао је на поток одакле се и сам напио свеже воде. Нашао је и укусне бобице које је поделио са птицом. Убрао јој је неколико различитих листића. Тако је радио сваког дана. Опоравак је текао полако, али је Белађо одлучио да ту остане док се птица не опорави. Приметио је да се шумске животиње више њега не плаше. Долазили су и зечеви и лисице и птици су доносили храну. Остајало је и за њега. Схватио је да је шума и свет у њој једно прелепо магично место. Кад је крило зарасло, Белађу је остало још да се увери да његова птица може да полети. Замахнула је крилима и обасјала ју је блистава ружичаста светлост. Његова птица се претворила у прелепу шумску вилу.

- Здраво, Белађо. Прошао си дуги пут док ниси открио шта је најважније у животу. Хвала ти што си ми помогао. Заузврат ћу ти испунити једну жељу.

Желим да идем кући - Белађо је само тихо изговорио једину жељу коју је имао и као да је утонуо у сан.

Белађо се следећег јутра пробудио у својој соби. Мајка га је пољубила и пробудила да иде у школу. Устао је полако, уживајући у призору око себе. Изашао је из собе и изгрлио своју браћу и мајку. Спаковао је књиге и кренуо у школу. Дан је протекао онако како је одувек желео. Ужину је поделио са друговима, а на одмору су се добацивали лоптом. Нико га није задиркивао. Кући се први пут вратио насмејан. Када је увече легао у кревет, схватио је да је порастао.

Ања Адашевић V₅

Чаробна Вила, слон и зека

Једном давно у тајанственој земљи и чаробној шумици срели су се чаробна Вила и мали слон. Чаробна Вила разиграно је лепршала по шумици и одједном је чула неко шушкање. Угледала је испод лишћа малог слона. Почела је да се смеје, а мали слон се растужио. Био је мали као мрав или као бубамара. Сви су му се зато смејали, а он се бојао. Вила се сажалила и питала слонића да ли има неку жељу.

- Желео бих да постанем велики, да се не плашим других животиња и да ме оне не исмејавају.

- Радо бих то учинила, али моје моћи нису тако велике.

- Молим те, бар покушај.

Чаробница је пристала на покушај и док је размишљала како да то уради, појавио се зека са оооогромним ушима. Питао их је шта раде.

- Тражим начин да постанем велики слон – одговорио је слонић.

- Ох, ја бих волео да моје уши буду мало мање, овако изгледа да имам само њих, као да је то моје тело – додао је зека.

- Пробаћу да помогнем и једном и другом – рекла је вила.

Залепршала је својим моћним крилима, али безуспешно. Покушала је поново, али једно крило није више могла да покреће. Никада раније јој се то није десило. Није знала зашто је тај проблем настао баш сада, када је врло радо хтела да помогне својим пријатељима.

И слонић и зека су били јако тужни. Ражалостила их је повреда чаробнице виле. Слонић је донео биљку која је прави чудотворни мелем. Зека је пронашао велики лист и помогли су вили да завије крило.

Крило чаробнице следећег дана било је као ново. Смишљала је како да употреби своју моћ и усрећи своје драге пријатеље. Залепршала је својим јаким и здравим крилима, успела је да малог слонића претвори у правог великог слона, а зеки је смањила уши тако да је се сада видело колико је леп и умиљат. Слон није чинио својом огромном појавом да се други њега плаше, него је бранио остале животиње, а зека је својим лепим, крупним очима, које су сада дошле до изражаја, веселио цело шумско царство. Били су веома захвални Вили.

Остали су пријатељи и данас се друже кад дођу на оно место где су се некада давно срели.

Анастасија Пајић V₁

Делов остварени сан

Био једном један дечак који је живео у Габону. Његов највећи сан био је да постане фудбалер, а препрека је била то што је био веома сиромашан. Пошто афричке земље нису биле добре у фудбалу, није имао од кога да учи. Много је желео да игра за Црвену звезду са својим омиљеним играчем Кангом.

Дечаку Делу Канга је био омиљени играч иако није капитен његове репрезентације. Дело је још као мали, чим је проходао, кренуо да игра и прати фудбал. Играо је фудбал сваког дана са својим оцем. Први пут је успео да га победи са четири године. Са пет година је отишао на један стадион у Габону да гледа утакмицу. То је прва утакмица коју је гледао уживо. Играо се Афрички куп нација, Габон против Коморских острва, где је видео свог омиљеног играча Кангу. Поред Канге видео је и његовог најбољег друга Бена, који је играо против њега за Коморска острва. Габон је победио 1:0, али нико није био тужан, чак ни капитен Комора Бен.

По завршетку утакмице дечак Дело је отишао да се слика са својим идолом Кангом. Канга му је уз фотографију показао и по неки дриблинг. Пошто су и Габон и Комори испали, Канга и Бен су један дан издвојили и отишли да виде Дела како игра фудбал. Видевши како мали Дело барата лоптом, Канга и Бен су били одушевљени и своје мишљење су пренели стручном штабу Црвене звезде. Сваки пут када је Канга ишао у Габон, тренирао је са Делом. Он и Бен су Дела учили како да има ватрени шут, чува лопту, дрибла...

Када је имао 17 година, Дело је потписао уговор за први тим Црвене звезде. Са њом је освојио Лигу шампиона, а са својом репрезентацијом Габона Светско првенство, све то захваљујући свом узору Канги. Тако се једном малом, сиромашном дечаку Делу остварио највећи сан.

Лазар Стојановић V₁

Краљевић и змај

Некада давно у једној богатој земљи живео је краљ који је имао три сина. У тој земљи у слози су живели људи и змајеви. Људи су живели у селима и градовима, змајеви у далеким шумама и ненасељеним просторима. Краљеви синови и он су живели срећно у палати, али када је краљ остарио, један од синова требало је да га наследи.

Краљ није могао да се одлучи коме да препусти круну, па је организовао такмичење у витешким вештинама. Најспособнијем сину требало је да припадне престо, а мање способни би добили само онолико новца колико им је довољно да преживе. Браћа су се такмичила у стрељаштву, мачевању и бацању копља. Средњи брат је у почетку био најуспешнији, што је изазвало љубомору и мржњу најстаријег брата. Стога је најстарији брат Стефан решио да га се отараси. Током последње игре, стрељаштва, устрелио га је директно у срце, а изгледало је као да је било случајно и да је за несрећу крив најмлађи брат Филип.

Краљ је био у великој жалости и у бесу је најмлађег сина протерао из краљевства. Владавину је препустио најстаријем сину, повукао се у најзабаченији део краљевства, тамо где су боравили змајеви, и ускоро умро. Стефан, нови владар, бринуо је само о себи, али не и о својим поданицима. Да би спречио побуне народа, слао је дворске ловце да лове змајејве, кротио их је и користио да засташи људе који су све теже живели. Једног дана ловци су ухватили женку змаја која је успела да сакрије своје јаје у шуми на граници са суседним краљевством. Змајеви нису желели да се боре против људи, понекад су ударали у куће да избегну напад на човека. Ловци су их ударали штаповима и везивали за стубове око двора да не би побегли.

За то време Филип је лутао по суседном краљевству у ком је владао краљ Леон. Мучила га је туга за изгубљеним братом и неправда која му је нанета. Одлучио је да неко време живи ту и почео је да ради као слуга на двору. Пошто је био веома образован, брзо је постао краљев писар. Упознао је принцезу Ану и на први поглед се заљубио у њу. Она је волела да се дружи са Филипом, али је знала да је отац већ договорио њену удају у прекоморску краљевину.

Једног дана Филип се упутио у шуму која је водила до његовог родног краја. Изненада је чуо чудно рикање и потрчао је да види шта се дешава у жбуну. Пред њим је била беба змаја која се тек излегла из јајета. Питао се где му је мајка и зашто је јаје оставила ту. Змајић је дошао до младића као да је тражио да га спаси. Филип га је узео и однео у краљевску шталу, у један напуштени део. Ту је Змајко, како га је назвао Филип, провео двадесетак дана док му крила нису постала довољно јака да може да лети и сам проналази храну. Онда се вратио у шуму. Сваког дана би долетео у близину двора и дружио са краљевићем.

Прошло је седам месеци. Филип је слушао приче путника о Стефаној владавини и суровости према народу. Схватио је да мора да преузме престо и спаси краљевство од зла. Признао је краљу Леону ко је и рекао да мора да се врати кући. Поздравио се са Аном и обећао да ће се вратити за месец дана. Змајко га је врло брзо однео до Стефановог двора. Филип није могао да препозна своју домовину. Земља је била опустошена, улице пуне просјака, а већина кућа била је урушена. Једино је краљевска палата била иста, лепа и бљештава зграда, о којој је Стефан бринуо.

У задњем дворишту палате било је неколико змајева, међу њима и Змајкова мајка. Филип се спустио до њих и брзо их ослободио док су стражари ходали ка супротној страни. Удружени змајеви су летели око двора и нападали стражаре тек толико да се они разбеже. Двор се убрзо испразнио, Стефан је схватио да је остао сам и плашећи се освете дао се у бег за стражарима и напустио престо.

Филип је постао владар. Помогао је сиромашним становницима краљевства, из дворске ризнице поделио је сво благо, а за себе оставио само оно што му је најпотребније. Врло брзо краљевство је постало богато и срећно, као што је и некада било, нови краљ се оженио и са својом породицом владао још много деценија у миру и срећи.

Филип Петковић V₂

Девојчица и магични цвет

Пре много година, живела је десетогодишња девојчица Ана у Земљи Где Је Све Могуће, у Далеком Селу. Њена сестра Марија је која је тада имала девет година, разболела се од неизлечиве болести.

Ана и њени родитељи били су врло забринути за Марију. Ана је са тугом отишла код пророчице Фидије, која је живела недалеко од њиховог села, да је пита шта би могло да излечи Марију. Пророчица је одговорила да само чаробни цвет из магичне шуме може спасити њену сестру.

Чим је Ана то чула, брзо се вратила кући, узела потребне ствари за пут и кренула у магичну шуму. Када је ушла у шуму, видела је чудне биљке са десет очију, оштрих зуба и са флуоресцентним листовима. Једини начин да оде даље био је да одгонетне загонетку коју јој цветови поставе. Ако оговори тачно, моћи ће да прође даље, а ако не одговори тачно, мораће да оде и никад се више не врати у магичну шуму. Загонетка је гласила: „Које живо биће ујутро иде на четири, поподне на две, а увече на три ноге?“. Без пуно размишљања Ана је одговорила да је то човек. Изненађене биљке пустише је даље.

Када је изашла из земље биљака, видела је велике шарене бројеве и још већу капију коју су чувала два броја, десет и четрнаест. Једини начин да прође кроз ту капију и настави даље пут био је да јој бројеви чувари дају задатак који она мора да реши. То је био математички проблем: 748 - 632. Ана се окренула, мало промислила и дала свој коначни одговор: 116. Бројеви су рекли да је одговор тачан и морали су да је пуне да прође кроз капију.

Последња препрека која ју је спречавала да узме цвет из магичне шуме био је Чувар цвета, моћни и страшни џин, који је цео свој живот посветио чувању цвета и његових магичних моћи. Када је Ана дошла до њега, објаснила му је зашто је ту и да је цвет чија магија даје вечну младост њој заправо потребан из другог разлога, а то је да спаси живот своје сестре Марије. Чувар ју је послушао, али то није било довољно да јој поклони цвет, већ је одлучио да се са њом мало поигра. Ана је пристала на игру. Договор је гласио да уколико Ана постави Чувару питање на које он не буде знао одговор, цвет ће бити њен. Ана размисли и постави му наизглед лако питање: „Колико једна година има дана?“. Чувар на то не даде одговор, јер једино што је умео, било је да чува цвет!

Иако тужан, Чувар уступи Ани цвет и она весело пожури назад својој кући. Од цвета родитељи брзо направише чај, који је њена сестра попила и након неколико тренутака оздравила. Њиховој срећи није било краја.

После неколико дана Ана је отишла код Фидије да јој се захвали за помоћ. Однела је колач који Марија највише воли и који је по први пут сама направила.

Катарина Голубовић V₃

Džim i intergalaktički crv

U svemiru, gde civilizacije vladaju nad više sunčevih sistema, živeo je dečak po imenu Džim. Njegova planeta se zvala Jult. Na Jult su stigli doseljenici iz Zemljinog sunčevog sistema. Mnoge civilizacije su uspostavile kontakt jedna sa drugom, dobijajući time nove tehnologije i ideje.

Dok su se ispred Džimove kuće izvodili završni radovi na novom naselju, osetio se snažan potres. Na planetarnom radiju se čulo kako je intergalaktični crv napao planetu Jult. Ljudi su trčali kao ljudi po naselju. Spustile su se spasilačke letelice. Građani, uključujući i Džima i njegovu porodicu, ušli su u letelice.

I dok su se udaljavali od naselja, Džim je gledao kako kosmički crv uništava celu planetu. Na intergalaktičkoj sednici se pričalo o njemu jer je uništio niz planeta. Dogovoreno je da se pokrene istraživanje o crvu kako bi ga uništili. Vođene su mnoge bitke protiv njega, veliki broj planeta je uništen. Uprkos tome, naučnici su otkrili kako crv koristi crvotočine da se kreće kroz prostranu galaksiju i da su zubi crva izgrađeni od multimolekularnog dijamanta, što ih čini neprobojnim.

Posle četrnaest godina od uništenja Julta, Džim je ušao u Jupiterovu odbrambenu flotu. Tu je naučio da plovi beskonačnim prostranstvima svemira i da koristi ugljenikom obogaćena fotonska torpeda protiv neprijatelja.

Jednog dana se desilo nezamislivo, intergalaktični crv je napao Jupiter. Džim je pozvan da odbrani planetu. Uskočivši u svog zvezdanog lovca, on poleće ka neprijatelju. Ispaljuje fotonska torpeda, koja u kontaktu sa crvom eksplodiraju velikom silom. Neman kao da ništa nije osetila, nastavlja ka Jupiteru. Džim ispaljuje svoj poslednji torpedo i pogađa neman tačno u usta. Osetivši težak pogodak, ona naglo menja kurs i otvara crvotočinu kroz koju pokušava da pobegne. Džimovi prijatelji iz flote gađaju crva svim torpedima. Džim je posmatrao kako se torpeda munjevitom brzinom kreću ka nemani. „Crv trpi više bolova dok ulazi u crvotočinu nego kada se slobodno kreće“, pomislio je Džim dok je crv nestajao u tamnim dubinama drugog sveta.

Flota se vratila u bazu na Jupiteru i svi su slavili pobedu nad nemani. Reč o tome se proširila po galaksiji. Rat sa crvom je bio veoma ekonomski zahtevan. Prošle su godine od prve pobede nad njim. Mogli su da ga zaustave, ali ga uništiti nisu mogli. Tad se Džim javio sa idejom da naprave najjče moguće oružje i ispale ga dok neman prolazi kroz crvotočinu. Intergalaktički odbor je prihvatio ideju i naredio da se izgradi oružje za operaciju. Oružje je izgrađeno za deset dana, u pravi čas jer je crv napadao planetu Zemlju. Džimu je pripala čast da uništi čudovište. Ispalio je poslednji torpedo u ratu protiv intergalaktičke nemani. Torpedo je eksplodirao i razneo crva u trilion delova, time završavajući rat.

Galaksija je živela u miru do kraja beskonačnosti.

Dimitrije Casey V₁

Чобанин и принцеза

Некада давно, у далекој земљи званој Ћилибар живела је прелепа принцеза Хера, у предивном дворцу са мамом и татом – краљем и краљицом.

Сви који су икада упознали принцезу причали су о њеној лепоти. Имала је предивне зелене очи, коврцаву плаву косу и прелепе зубе. Осмехом би освајала свакога ко је види. Тако је и очарала младог и лепог, али сиромашног чобанина Херкула. Херкул је био јако снажан, храбар и способан. Освојио је принцезино срце добротом и племенитошћу.

Међутим, краљ и краљица су имали друге планове за своју ћерку. У суседном краљевству живео је принц Митар за кога су желели да удају своју ћерку. Митар је био леп, али јако надмен и никако се није свиђао принцези.

Сваког дана заљубљени Херкул је писао принцези писмо пуно лепих стихова и уз писмо би јој дао и црвену ружу. Хера је одговарала на писма нежним порукама иако то није било лако. Слуге су имале наређења да дојаве краљу и краљици где принцеза иде и са ким се виђа. Но, заљубљени пар је имао неколико људи на својој страни, те су успевали да се виђају и то успешно сакрију од Хериних родитеља.

Једног дана принцезу је отела вила из суседног краљевства и рекла краљу да је неће ослободити све док неко не убије чудовиште са дна мора које је крало њено благо. Краљ је у помоћ позвао принца Митра, али он је рекао да не жели да ризикује свој живот.

Вила је то и очекивала јер је добро познавала Митра. Она је хтела да помогне Херкулу који је био принц из краљевства Лазур. Док је био мали, у његову земљу је стигла војска Митровог оца Марка, који је убио Херкуловог оца и наредио да се убије и дете. Вила је спасила дечака и донела га у краљевство Ћилибара да би га заштитила.

На изненађење свих Херкул је сам са својим псом отишао до мора и рекао псу да лаје што јаче може, јер ће чудовиште сигурно изаћи из мора како би га појело. Тако се и десило, пас је дуго лајао и чудовиште је изашло из мора, а онда га је Херкул убио великом стрелом.

Вила је испунила своје обећање и вратила принцезу краљу и краљици. Краљ је увидео колико чобанин воли његову ћерку и схватио је да није битно што је сиромашан. У знак захвалности предао му је руку своје ћерке и пожелео им срећу. Онда је вила открила краљу ко је Херкул заиста. Краљ је помогао младићу у борби против Марка и Херкул је постао краљ Лазура.

Херкул и Хера су убрзо добили сина и ћерку. Своју децу су јако волели и са њима су живели срећно до краја живота, често се присећајући како је тата освојио мамино срце.

Магдалена Љујић V₂

Принцеза ратница

Некада давно постојало је царство Радовића и у њему цар Владимир, који је имао два сина и ћерку Милунку.

Синови су служили царству као највећи и најснажнији ратници, док је ћерка остајала код куће и бавила се женским пословима као што су ткање, хеклање, вез.

У суседном краљевству Љешевића владала је краљица Мерима. У њу је био заљубљен дворски музичар Драгутин и испевао јој је предивну љубавну песму. Но, Мерима је била обећана краљу из неке далеке земље, па је одбила

удварање лепог младића иако га је потајно волела. Он је решио да девојка буде његова и смислио да је отме и са њом побегне. Дворско обезбеђење је схватило шта се дешава и Драгутин је ухапшен. Миленина кума Вила зачарала је музичара и претворила га у снажно чудовиште, уништила му сећање на Мериму и рекла да је осуђен на лутање све док се не сети своје љубави. Чудовиште је лутајући стигло у царство Радовића где су га је војска напала. Наљутио се, побегао војсци и почео да отимао девојке и тражи благо за откуп. Синови цара Владимира су добили задатак да се отарасе чудовишта које је узнемиравало читаво царство, али никако нису успевали да му се приближе.

За то време царева кћи Милунка је одлазила у краљевство Љешевића где је учила ратничке вештине. То није могла у својој земљи, па је користила дане када је посећивала своју рођаку Мериму да се бави оним што много воли. Мерима је била тужна због венчања које се приближавало, желела је да буде сама и Милунка је постала прави мајстор у баратању мачем и стрелом. Од учитеља је сазнала шта се десило са Мериминим освајачем и схватила је ко је чудовиште у Радовићима. Учитељ, који је био Меримин заштитник, чуо је песму коју је Драгутин певао краљици. Знао је да је то слаба тачка заљубљеног младића и отпевао је Милунки пошто је знао да је решила да се супротстави чудовишту.

Како су дани пролазили, а ни један од царевих синова није успевао да победи неустрашиво чудовиште, Милунка је решила да окуша своју срећу. Једног јутра док су сви на двору спавали, обукла је мушку ратничку одећу и отишла. Када су породица и слуге схватили да принецеде нема, помислили су да ју је чудовиште отело.

Цар је одмах позвао све мушкарце из царства, али и из других земаља, да се боре против чудовишта и да му врате ћерку и обећао велику награду. Много је јунака кренуло у бој против немани, међу њима и прерушена принцеза. Ни рођена браћа је нису препознала!

Краљ Душан на путу ка Љешевићима где је требало да се венча са Меримом, пролазио је кроз Радовиће и наишао на борбу између људи и чудовишта.

Чудовиште је сву своју снагу употребило да са што мање удараца одбаца све од себе. Нико није могао да га порази.

Дошао је ред и на принцезу. Она му се приближавала и певала његову песму. Чудовиште је било ошамућено и хипнотисано, није му било до борбе. Кад је Милунка завршила песму, кренула је мачем на чудовиште очекујући борбу. Али, пред њом се појавио обичан човек – док је слушао песму, сетио се своје љубави према Мерими.

- Ох, сада знам. Мерима је моја љубав и певао сам јој ову песму на дан када сам јој понудио да побегне са мном. Али, све је узалуд, она је обећана неком другом.

Зачуђени мушкарци окружили су Драгутина и настала је пометња међу њима када су схватили да отете принцезе нигде нема. Сви су били у великој неверици док је принцеза скидала шлем и оклоп.

Краљ Душан је чуо целу причу о чудовишту и очаран лепотом и памећу Милунке, изашао је пред окупљенима и представио се:

- Ја сам краљ Душан, венчање са Меримом ме не усрећује, јер је неко други уговорио тај брак. Драгутине, слободно се можеш оженити њоме. Идемо заједно да јој то кажемо.

Следећег дана у Љешевићима су се венчали Мерима и Драгутин. Душан и Милунка су провели цели дан заједно.

Неколико месеци касније у Радовићима је било славље, а потом су Душан и Милунка заједно отишли у далеку земљу.

У Радовићима девојке су почели да вреднују не само по лепоти и ткању, него и по ратничким вештинама и знању.

Хималајски цвет

Некада давно, северно од пустиње Гоби, у монголској степи, живео је моћни кан Зинит у велелепном дворцу у граду Уруму, са своја три сина и ћерком Сијом. Сија се једног дана разболела. Врачи нису могли да пронађу лек.

Кан, њен отац, био је очајан јер се плашио губитка своје најдраже ћерке. Врач му је испричао да далеко од степе, иза пустиње Гоби и Тибетске висоравни постоји лековити, чаробни цвет који може излечити његову ћерку. Сав очајан, али са надом да ће наћи спас за ћерку, пошао је пут Хималаја. Лутајући високим снежним бреговима угледао је једног старца Чанга, који је чувао крдо јакова високо у планини. Тај старац је био хималајски принц којег је зла и веома моћна змија зачарала. Хтела је да га нападне свим средствима и нанесе бол краљевској породици која ју је отерала јер је чинила злодела. Једног дана Чанг је отишао у лов. Змија је са дрвета по њему бацила прашак који људе претвара у старце. Да би поново постао човек, жена је морала да му пољуби руку. У намери да Чанг остане заувек зачаран, змија га је одвела на врх планине Асмаг где нема људи. Својим великим моћима је направила друго тело које је изгледало као Чангово, али је било мртво, те га је породица сахранила.

Када је кан угледао старца, упитао га је:

- Старче, знаш ли за Теунганг планину на којој се налази лековити цвет?

- Путнике, који те путеви доводе овамо? – рекао је старац.

- Ја сам монголски кан Зинит и дошао сам овде да пронађем лек за моју ћерку.

- Кане, мој деда је говорио о некој пећини иза планина, у којој расте необична врста цвећа. Никад је нисам видео, али знам планину на којој се налази. Постоји проблем. Тамо живи веома опасан народ Махкај.

- Кад могу да кренем?

- Ти не можеш тамо јер не познајеш ову област. Ја ћу покушати да одем, а ти ме чекај у селу Јиниха.

- У реду, надам се добрим вестима.

Упутио се Чанг на Теунганг планину у потрагу за цветом. Дошао је тамо и дочекала га је снежна краљица Хуа која му је дала моћ невидљивости и чаробни штапић да га људи из племена Махкај не препознају. Она му те моћи није дала без разлога, видела је плаву огреботину на његовој руци, коју су само чланови хималајске породице имали. Кренуо је пут врха и наишао је на дивљег пса Уансуа, чији је задатак био да чува планину од људи који би хтели да украду цвет. Како је био невидљив и далеко, пас га није видео, ни осетио. Наставио је пут, али при самом врху га је чекала провалија. Уз помоћ чаробног штапића направио је мост и прескочио је. Угледао је цвет по који је и кренуо, убрао га и кренуо назад у село и даље невидљив.

Кроз коју недељу, заједно са каном, старац је стигао у Урум. Након неколико месеци принцеза Сија се опоравила. Захвалила се старцу тако што га је пољубила у руку. Истог момента он се претворио у принца. Наредног месеца венчали су се Сија и Чанг и живели су заједно дуго и срећно.

Вук Драговић V₁

